

[Dahlgaard.]

blikket ved at træde ind i dens mest truende Fase.

Derfor siger jeg, at hvis den højtærede Statsminister ikke berusede sig i sin egen Tale, saa vilde han af de Kendsgerninger, jeg her har nævnt, lære det, som alle andre her i Landet har lært, at Nedsæringspolitikken er ikke og kan ikke være det eneste Middel overfor denne Krise, og han vilde, hvis han saa paa Kendsgerningerne, som de har foreligget her inde i Vinter, ikke tillade sig i Dag at staa op her og sige, at Regeringen ønsker stadig at fortsætte den Tilpasning af de offentlige Udgifter, som man paabegyndte i sidste Rigsdagssamling. Thi den højtærede Statsminister vilde, hvis han var helt nøgtern, vide, at i denne Rigsdagssamling er der ikke gennemført et eneste Besparingsforslag her i Rigsdagen, han vilde vide, at i Stedet for har den høje Regering paa flere Omraader direkte modarbejdet Beparelser, han vilde vide, at man i Stedet for paa mange Omraader direkte har været ødsel med offentlige Udgifter. Og den højtærede Statsminister vilde da erkende en Ting til, han vilde erindre, at Ministeriet i dette Øjeblik og i denne Vinter overhovedet intet har foretaget sig for at faa det Prisniveau ned, som han siger er en af de væsentligste Aarsager til Krisen, hvad jeg i øvrigt ikke er uenig med ham i. Han vilde erkende oven i Købet, at hver Gang der fra vor Side eller anden Side har været foreslaaet Nedgang i de Afgifter, der hviler paa Produktion og Omsætning, er det fuldkommen blevet afvist af Ministeriet, og han vilde da endelig forstaa, at i Øjeblikket har han og hans Ministerium kun tilbage at tale om de Lønninger, som han mener er for høje, de Lønninger, som hverken Regeringen eller Rigsdagen har nogen som helst Indflydelse paa. Ja, den højtærede Statsminister kom uforvarende til i Eftermiddags at sige netop det samme: Vi har jo ingen Indflydelse derpaa.

Derfor siger jeg, at hvis den højtærede Statsminister var nøgtern, saa vilde han i Aften sige til sig selv, at det, som han ansaa for det eneste Middel overfor Krisen, det har han og hans Regering ingen Indflydelse paa, og naar den højtærede Statsminister kom saa vidt, saa tror jeg, han vilde begynde at forstaa lidt af det, som store Dele af Befolkningen i dette Øjeblik forstaa, at den højtærede Ministers Politik er gold, at hans Politik viser ham som den svage Mand, som i Virkeligheden alle her inde i dette høje Ting efterhaanden ved, at han er.

Pürschel: Jeg har bedt om Ordet, ikke saa meget for at tale om det Forslag, der foreligger, som for at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Statsminister og af det ærede Medlem Hr. Stauning.

Inden jeg gaar over til det, vil jeg imidlertid gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, uden at det ærede Medlem dog maa opfatte det som noget overmodigt Forsøg fra min Side paa at indlede en Diskussion med ham, thi det har han jo een Gang for alle tilkendegivet mig, at det ønsker han ikke. Jeg vil blot anstille den lille stilfærdige Betragtning, at det er ejendommeligt at høre et Medlem af det radikale Parti staa op og klage over, at der findes Goldhed i dansk Politik, thi er der nogen, der kan tilskrive sig Æren for Goldhed i dansk Politik, saa forekommer det mig uimodsigeligt at være det radikale Parti.

Til de to ærede Ordførere for de to Anskuelser, der kæmper her i Aften, vil jeg gerne have Lov til at sige dette, at det efter mit Skøn er nøjagtig lige saa urigtigt at sige, hvad det ærede Medlem Hr. Stauning er tilbøjelig til at sige, at Arbejdslønnen er uden Betydning for Krisen, som det er at sige, hvad den højtærede Statsminister i sin „eneste“ Tale altid siger, at Arbejdslønnen er det eneste afgørende for Krisen (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det er der ingen, der siger!). Den højtærede Indenrigsminister har som sædvanlig ondt ved, naar en Replik rammer, at tie stille; jeg maa anbefale Ministeren Tavshed, for at han ikke skal drage alt for stærkt i Minde et gammelt Ordsprog, som jeg ikke behøver nærmere at nævne ved denne Lejlighed. Men jeg skal gentage, at Statsministerens „eneste“ Tale, den opfattes nu en Gang saaledes ud over Landet, som jeg her har sagt. Hvis det ikke er Meningen, saa vil det være af Værdi at høre Statsministeren sige, at dette er ikke hans Mening, og sige det klart og gøre Rede for, hvilke andre Momenter det da er, der spiller ind i Krisen. Thi det er jo utvivlsomt rigtigt, som den højtærede Statsminister har sagt det, og som det er sagt saa mange Gange her fra forskellig Side, at det vilde være af den allerstørste Betydning, om man her i Landet kunde faa anstillet en rolig, upartisk Undersøgelse af, hvad der i Virkeligheden er Aarsagerne til den Krise, vi sidder i.

Det, der er Ulykken her i Landet — thi jeg betragter i Øjeblikket dansk Politik som staaende i Virkeligheden i Ulykkens Tegns —, det er, at begge de to Parter,